

Sygn. akt: II AKa 435/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza (spr.)
Sędziowie	SSA Gwidon Jaworski SSO del. Andrzej Ziębiński
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Moniki Łaty

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. sprawy

1. **A. L.** s. M. i W., ur. (...) w S.,

oskarżonego z art. 258§3 k.k. i inne

2. **A. S.** s. Z. i R., ur. (...) w S.,

oskarżonego z art. 258§3k.k. i inne

3. **J. W.** s. A. i J., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 258§1k.k. i inne

4. **R. M. (1)** s. Z. i E., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 279§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. i inne

5. **A. W.** s. M. i Z., ur. (...) w C.,

oskarżonego z art. 258§1k.k. i inne

6. **A. K.** s. A. i H., ur. (...) w B.,

oskarżonego z art. 258§1k.k. i inne

7. **A. P.** s. J. i T., ur. (...) w S.,

oskarżonego z art. 279§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. i inne

8. **W. N.** s. R. i Z., ur. (...) w S.,

oskarżonego z art. 279§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k.

9. **S. M.** s. A. i G., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 238 k.k. i art. 233§1k.k. przy zast. 11§2k.k. i art. 12 k.k. i inne

10. **T. L.** s. R. i R., ur. (...)

w B.,

oskarżonego z art. 13§1k.k. w zw. z art. 286§1k.k. i art. 298§1k.k. przy zast. art. 11§2k.k.

11. **D. S.** s. E. i J., ur. (...)

w Z.,

oskarżonego z art. 280§1k.k. i inne

12. **K. S.** s. B. i B., ur. (...)

w D.,

oskarżonego z art. 291§1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych A. S. i D. S. oraz obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 stycznia 2016 roku

sygn. akt XVI K 39/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) odnośnie oskarżonego A. L.:

- z ciągu przestępstw przypisanych mu w pkt 2 wyroku usuwa czyn z pkt LIX aktu oskarżenia,
- łagodzi do 3 (trzech) lat wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności (pkt 13 wyroku),
- w miejsce zasądzonej solidarnie od tego oskarżonego w pkt 87 wyroku kwoty 28 000 złotych na rzecz pokrzywdzonych E. i R. P. (1) zasądza kwotę 25 000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych,

b) odnośnie oskarżonego A. S.:

- uzupełniając podstawę wymiaru kary o przepisy art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierza za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 20 wyroku),
- przyjmując, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt 22 wyroku wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 maja 2014 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. oraz uzupełniając podstawę wymiaru kary o przepisy art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierza karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) złotych stawka,
- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nową karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) złotych stawka,

- na podstawie art. 60 § 5 k.k. zawiesza oskarżonemu warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres 8 (ośmiu) lat,
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary łącznej grzywny okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 kwietnia 2011 roku do dnia 21 czerwca 2011 roku uznając za uiszczone 156 stawek dziennych grzywny,

c) odnośnie oskarżonego J. W.:

- usuwa ustalenie, że czynów z pkt CCXCIV, CCXCV, CCCVI, CCCXI, CCCXIV, CCCXV, CCCXVIII, CCCXX, CCCXXXIII, CCCXXXV, CCCXXXVIII, CCCIX, CCCXLII – CCCXLVI, CCCL – CCCLII aktu oskarżenia, wchodzących w skład ciągu przestępstw przypisanego w pkt 35 wyroku, oskarżony dopuścił się „działając w ramach założonej i kierowanej przez A. S. zorganizowanej grupy przestępczej” oraz łagodzi do 3 (trzech) lat wymierzoną za ten ciąg przestępstw karę pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nową karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

d) odnośnie oskarżonego R. M. (1):

- okres rzeczywistego pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności (pkt 41 wyroku),
- w miejsce zasądzonej solidarnie od tego oskarżonego w pkt 87 wyroku kwoty 28 000 złotych na rzecz pokrzywdzonych E. i R. P. (1) zasądza kwotę 25 000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych,

e) odnośnie oskarżonego A. W.:

- przyjmując, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt 44 wyroku wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 maja 2014 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. łagodzi do wymiaru 10 (dziesięciu) miesięcy wymierzoną oskarżonemu za ten czyn karę pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nową karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

f) odnośnie oskarżonego T. L.:

- przyjmuje, iż czynu przypisanego w pkt 77 wyroku oskarżony dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z A. S.,

g) odnośnie oskarżonego D. S.:

- łagodzi do 2 (dwóch) lat karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za czyn przypisany mu w pkt 79 wyroku,
- na podstawie art. 85§1 k.k. oraz art. 86§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego nową karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części, przy czym odnośnie oskarżonych A. K., A. P., W. N., S. M. oraz K. S. w całości, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokata R. M. (2) i J. G. – Kancelarie Adwokackie w K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonym R. M. (1) i A. W. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym oskarżonych A. L., J. W.

i D. S. od opłaty za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Marek Charuza SSA Gwidon Jaworski

Sygn. akt II AKa 435/16

UZASADNIENIE

w części dotyczącej oskarżonych: A. L., R. M. (1), A. K., S. M., T. L. oraz K. S..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016r. sygn. akt XVI K 39/16 Sąd Okręgowy w Katowicach uznał za winnych popełnienia przypisanych im przestępstw 15 oskarżonych, a to: A. L., A. S., R. P. (2), J. W., R. M. (1), A. W., A. K., Ł. S., A. P., M. K., W. N., S. M., T. L., D. S. oraz K. S..

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych A. L., A. S., J. W., R. M. (1), A. W., A. K., A. P., W. N., S. M., T. L., D. S. i K. S. oraz prokurator w części dotyczącej oskarżonych A. S. (na korzyść tego oskarżonego) i D. S. (na jego niekorzyść).

Z kolei wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego zostały złożone przez obrońców oskarżonych A. L., R. M. (1), A. K., S. M., T. L. oraz K. S..

Oskarżony **A. L.** został uznany za winnego popełnienia dwunastu przestępstw:

- występku z art. 258 § 3 k.k. popełnionego w okresie od września 2010 r. do kwietnia 2011r. za który na mocy art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzono mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciągu przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. , za który na mocy art. 14 i art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzono mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. , za który na mocy art. 14 i art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzono mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art.291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 zł stawka

- ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art.298 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k., art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art.286 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 zł stawka,

- występku z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art.233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- występku z art. 233 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- występku z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za który na mocy 19 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- występku z art. 286 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art. 286 § 2 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 zł stawka,

- przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. za które na mocy 55 ust.3 powołanej ustawy oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- występku z art.291 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art.19 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 zł stawka,

- występku z art. 291 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art. 19 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 zł stawka.

Na zasadzie art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego A. L. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 50 złotych stawka.

Oskarżony **R. M. (1)** został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw:

- ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego R. M. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono temu oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary grzywny.

Oskarżony **A. K.** został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw:

- występku z art. 258 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności

- ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za który na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego A. K. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Oskarżony **S. M.** został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw:

- czynu z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. za który na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za który na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny w wysokości po 25 złotych stawka.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 4 lat.

Oskarżonego **T. L.** uznano za winnego popełnienia wspólnie i w porozumieniu z A. L. czynu z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres próby oraz 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 25 złotych stawka.

Oskarżony **K. S.** został uznany za winnego popełnienia czynu z art.291 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres próby 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 25 złotych stawka.

Nadto, na zasadzie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49 § 3 k.p.k. oraz art. 46 § 1 k.k. zasądzone od wskazanych oskarżonych na rzecz (...) SA w W. bądź też na rzecz wymienionych pokrzywdzonych stosowne odszkodowania pieniężne.

Obrońca oskarżonego **A. L.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji gdy za popełnione przestępstwa wymierzono oskarżonemu w oparciu o treść art.60 § 3 i 4 k.k. kary jednostkowe z zastosowaniem dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary

- obrazę prawa materialnego , a to art. 60 § 5 k.k. poprzez jego niezastosowanie.

Wniósł zatem o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności i zawieszenie jej wykonania na 5 letni okres próby, ewentualnie o zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności na 10 letni okres próby na podstawie art. 60 § 5 k.k.

Również obrońca oskarżonego **R. M. (1)** zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i środków kompensacyjnych zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie,

- art. 63 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet nieorzeczonej kary grzywny

- art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zasądzeniu na rzecz (...) SA solidarnie odszkodowania w kwocie 2 565,30 złotych podczas gdy strata w mieniu pokrzywdzonego A. B. wynosiła 2 549,35 złotych

- art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zasądzeniu od oskarżonych A. L. i R. M. (1) solidarnie na rzecz pokrzywdzonych E. i R. P. (1) odszkodowanie w kwocie 28 000 złotych podczas gdy strata w mieniu tych pokrzywdzonych wynosiła 25 000 złotych.

Wniesiono zatem o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na 5 letni okres próby, zaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 6 października 2011r. do 28 września 2012r. oraz zmianę zasądzonych odszkodowań odpowiednio do kwot 2 549,35 zł i 25 000 zł.

Obrońca oskarżonego **A. K.** zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i w pierwszej kolejności zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania które miało wpływ na treść wyroku, a to art.4, 7, 92 oraz 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na odstąpieniu od kodeksowej zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie za podstawę orzeczenia selektywnie i wybiórczo wybranych dowodów z pominięciem dowodów świadczących na korzyść oskarżonego, a to w szczególności na daniu pełnej wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. L. przy jednoczesnej odnowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. K. który konsekwentnie nie przyznawał się do zarzuconych mu czynów wyjaśniając, że nie miał świadomości co do pochodzenia nabywanych przez siebie części

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

- bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony A. K. miał wiedzę, że części pochodzą ze skradzionych samochodów

- błędnym uznaniu, że oskarżony A. K. miał wiedzę bądź też godził się na to, że działa w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej w skutek podejmowania przez jej członków konkretnych czynności związanych z pozyskaniem części samochodowych co jest ustaleniem całkowicie dowolnym i bezpodstawnym, albowiem z punktu widzenia A. K. nie miał on z czego wnioskować, że A. L. działa wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

Nadto zarzucił ten skarżący rażącą niewspółmierność kary naruszającej dyrektywy sądowego wymiaru kary w sytuacji gdy oskarżony nie był wcześniej karany, od chwili popełnienia występku do chwili wyrokowania upłynęło 5 lat, w stosunku do oskarżonych A. S. i A. L. którzy jako główni oskarżeni założyli i kierowali grupą przestępczą orzeczono kary pozbawienia wolności w podobnym wymiarze.

Wniósł zatem o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, względnie o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego **S. M.** zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości zarzucając obrazę prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. poprzez nie swobodną lecz całkowicie dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego, bazującą wyłącznie na tym, że nie zgadzają się one z wyjaśnieniami innego oskarżonego, z pominięciem zasad i reguł oceny dowodów, a także poprzez dowolną ocenę zeznań świadka W. P., polegającą na wyciągnięciu niezgodnych z zasadami logiki wniosków z prawidłowo przeprowadzonego i uznanego za wiarygodny dowodu z tych zeznań.

Wniósł obrońca o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. M. od wszystkich stawianych mu zarzutów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego **T. L.** zarzucił wyrokowi obrazę art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Obrońca oskarżonego **K. S.** zaskarżając wyrok odnośnie winy zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to art. 4, 7, 92, oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na odstępieniu od zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie za podstawę orzeczenia selektywnie i wybiórczo wybranych dowodów z pominięciem dowodów świadczących na korzyść oskarżonego oraz brak dostatecznej analizy wyjaśnień oskarżonego A. S. w kontekście zastosowania wobec niego dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k.

Nadto zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

- oskarżony wiedział, że właściciel samochodu zamierza zgłosić kradzież pojazdu w celu wyłudzenia odszkodowania, podczas gdy pozostaje to w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego który nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu i podał, że nie zna oskarżonego A. S.

- czyn popełniony przez oskarżonego charakteryzował się znacznym stopniem społecznego niebezpieczeństwa i zawinienia, podczas gdy niewiedza i brak świadomości oskarżonego S. co do faktycznego pochodzenia sprzedawanego pojazdu wyklucza działanie w warunkach umyślności.

Stawiając te zarzuty wniósł skarżący o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnosząc się do uwag ujętych w apelacji obrońcy oskarżonego **A. L.**, jako zasadne ocenić należało te które dotyczyły rażącej surowości orzeczonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, co uczyniło niezbędnym złagodzenie tej kary do stosownego wymiaru trzech lat.

W pozostałym zakresie zarzuty apelacji okazały się nietrafne, acz wyrok wymagał dalszych korekt wykraczających już poza zastrzeżenia skarżącego. Są to zmiany dotyczące wyeliminowania czynu z pkt LIX aktu oskarżenia z ciągu

przestępstw przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku oraz obniżenia kwoty odszkodowania zasądzonego na rzecz pokrzywdzonych E. i R. P. (1) w pkt 87 wyroku – z 28 000 złotych do 25 000 złotych.

Chybione są jednak zasadnicze zastrzeżenia apelującego zmierzającego przede wszystkim do zmiany wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności – a to poprzez złagodzenie jej do 2 lat i następnie wykorzystanie przepisu art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. lub też poprzez zastosowanie instytucji z art. 60 § 5 k.k. przy pozostawieniu czteroletniego wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

Analiza wszystkich okoliczności rzutujących na wymiar kary prowadzi do wniosku, że odnośnie oskarżonego A. L. brak jest warunków do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Kara łączna pozbawienia wolności możliwa była do orzeczenia temu oskarżonemu w granicach od 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności (najniższa z kar jednostkowych) do wymiaru 8 lat i 7 miesięcy stanowiącego sumę wymierzonych kar pozbawienia wolności, przy czym A. L. w przedmiotowej sprawie przypisano aż ponad 80 różnych przestępstw przeciwko mieniu i wymiarowi sprawiedliwości.

Oskarżony ten jest osobą wielokrotnie karaną – ostatnio w 2013r. za czyn z art. 276 k.k. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności. Po opuszczeniu aresztu śledczego nie podjął pracy – treść wywiadu kuratora sądowego (k. 11930-11932 t. 60).

W tych warunkach brak jest podstaw do pewnego sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej co do postępowania oskarżonego A. L. w razie zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Wszakże oskarżony ten wcześniej dwukrotnie korzystał z dobrodziejstwa instytucji z art. 69 k.k. , po czym wracał na przestępczą drogę.

Zaznaczyć trzeba, że nie ma racji skarżący formułując w tej sprawie zarzut obrazy prawa materialnego poprzez niezastosowanie przepisu art. 60 § 5 k.k. , w którym to przepisie przewidziana jest jedynie możliwość a nie powinność skorzystania z warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wymierzonej przy zastosowaniu instytucji z art. 60 § 3 i 4 k.k.

Podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczące złego stanu zdrowia matki a także i córki A. L. , nie mogą mieć wpływu na rozważania co do istnienia prognozy kryminologicznej odnośnie samej osoby oskarżonego. Okoliczności te mogą być podnoszone w razie ewentualnych starań o uzyskanie odroczenia lub przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

Stosownego złagodzenia wymagał natomiast wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, albowiem w niewystarczającym stopniu została uwzględniona przez sąd orzekający ważka okoliczność związana z konsekwentnym i szerokim ujawnieniem przez oskarżonego charakteru przestępczej działalności prowadzonej przezeń z innymi osobami w warunkach zorganizowanej grupy.

Trzyletni a nie czteroletni okres izolacji oskarżonego, biorąc pod uwagę rozmiar przypisanej mu przestępczej działalności jest w tych warunkach odpowiedni i w dostateczny sposób uwzględniający także potrzebę społecznego oddziaływania kary.

Ponieważ w uzasadnieniu apelacji zwrócono uwagę na sytuację współoskarżonego A. S. wobec którego również zastosowano instytucję z art. 60 § 3 i 4 k.k., dla porządku podnieść trzeba, że przy określaniu kary obowiązuje zasada indywidualizacji represji , stąd też niestosowne jest proste porównywanie kar wymierzonych tym oskarżonym. Jedynie na marginesie zaznaczyć wystarczy, że oskarżony A. S. nie był wcześniej karany, po odzyskaniu wolności prowadził poprawny tryb życia, a przypisano mu o połowę mniej przestępstw niżli A. L..

Z tych wszystkich względów zarzuty skarżącego w większości oceniono jako niezasadne, zasadniczo aprobując racje wskazane przez sąd orzekający w kwestii dotyczącej wymiaru kary (str. 105 – 106 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Zasygnalizowane na wstępie tej części rozważań zmiany zaskarżonego wyroku wynikają z tego, że oskarżonemu A. L. dwukrotnie przypisano popełnienie tego samego czynu zarzucanego mu w pkt LIX aktu oskarżenia, a to w ciągach przestępstw ujętych zarówno w pkt 2 jak i w pkt 3 wyroku. Ponieważ czyn ten popełniony był w 2009r. winien wchodzić w skład ciągu przestępstw z pkt 3 wyroku, a nie z pkt 2 wyroku dotyczącym przestępstw popełnionych w 2011r.

Ostatnia zmiana związana jest z tym, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonym E. i R. P. (1) wynosiła nie 28 000 złotych lecz jedynie 25 000 złotych, a zatem w takiej kwocie winno być zasądzone odszkodowanie od oskarżonego A. L. podobnie jak i od oskarżonego R. M. (1).

Nawiązując do apelacji obrońcy oskarżonego **R. M. (1)**, poza trafnym zarzutem dotyczącym wysokości odszkodowania zasądzonego na rzecz pokrzywdzonych E. i R. P. (1), oczywiście słusznie podniesiono w tej apelacji błędne zaliczenie R. M. (1) okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary grzywny, która to kara nie została wymierzona temu oskarżonemu. Odpowiedniej zmiany wymagał więc zaskarżony wyrok w pkt 41, a to poprzez zaliczenie R. M. (1) okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 6 października 2011r. do 28 września 2012r. na poczet wymierzonej mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

Niezasadne natomiast okazały się uwagi skarżącego, zmierzające do warunkowego zawieszenia wykonania powyższej kary pozbawienia wolności, albowiem brak jest warunków do pewnego sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej co do osoby oskarżonego R. M. (1).

Sprzeciwia się temu zarówno wielość czynów przypisanych R. M. (1) w przedmiotowym postępowaniu – popełnił on aż 21 czynów, jak i uprzednia karalność tego oskarżonego, w tym na karę pozbawienia wolności której wykonanie musiało zostać zarządzone.

Jednocześnie zauważyć wypada, że zważywszy na jakże liczne przestępstwa których dopuścił się R. M. (1), wymierzona mu przy zastosowaniu zasady absorpcji kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą łagodną i w pełni odzwierciedla ważką okoliczność łagodzącą jaką było przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zaprobować zatem należało argumenty podniesione przez sąd orzekający, który w swych rozważaniach odpowiednio odniósł się i do kwestii ewentualnego skorzystania z instytucji art. 69 k.k. co do oskarżonego R. M. (1) (str.128 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

To, że od popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw do czasu wyrokowania upłynęło około 7 lat nie może zmieniać konieczności orzeczenia kary pozbawienia wolności, przy czym jej wymiar uległ już stosownemu zmiarkowaniu do 1 roku i 6 miesięcy.

Odnosnie wysokości odszkodowania zasądzonego na rzecz (...) SA wynikającego ze szkody wyrządzonej w mieniu pokrzywdzonego A. B., ponieważ towarzystwo ubezpieczeniowe ustaliło wysokość szkody na realną sumę 2 565,30 złotych, taką też kwotę należało zasądzić od oskarżonego w trybie art. 46 § 1 k.k.

Z tych względów, poza wymienionymi zmianami, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy odnośnie oskarżonego R. M. (1).

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy i odnośnie oskarżonego **A. K.**, oceniając jako nietrafne zarzuty apelacji obrońcy tego oskarżonego – tak dotyczące naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych jak i rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Odnosnie sprawstwa tego oskarżonego, kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie mają poprawne ustalenia dotyczące świadomości oskarżonego, zarówno co do pochodzenia części samochodowych które dostarczał mu współoskarżony A. L., jak i udziału oskarżonego A. K. w zorganizowanej grupie przestępczej.

Otóż trafnie ustalone okoliczności dotyczące warunków w jakich oskarżony A. K. przejmował części samochodowe od A. L. – ustalenia poczynione w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych A. L., A. S. i częściowo samego A. K., przy uwzględnieniu treści protokołów przeszukania nieruchomości należących do osk. A. K. oraz oględzin znalezionych tam części samochodowych, w sumie dają pełną podstawę do stwierdzenia, że oskarżony miał wiedzę tak co do przestępczego pochodzenia pozyskiwanych przezeń części, jak i swego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Ustalenia te w nieodparty sposób wylaniają się z całokształtu okoliczności w jakich przebiegała działalność oskarżonego A. K., polegająca na przejmowaniu po bardzo niskich cenach na przestrzeni kilku lat, bo od 2009r. do 2011r., wręcz w hurtowej skali różnego rodzaju części samochodowych od A. L..

Co prawda oskarżony A. K. zaprzeczał temu, aby wiedział o pochodzeniu części z kradzieży, a i współoskarżony A. L. wyjaśnił, że nie wie czy A. K. wiedział, że części były kradzione bo go o to nie pytał, to jednak zważywszy na skalę działań (w sumie A. K. miał dopuścić się aż 49 czynów) oraz stwierdzony brak numerów na dostarczanych silnikach i skrzyniach biegów, wiedza oskarżonego jawi się w sposób niezaprzeczalny.

Wszakże oskarżony prowadził zawodowo działalność w zakresie sprzedaży części samochodowych i usług w tej branży, nie był zatem laikiem lecz osobą posiadającą fachową wiedzę w zakresie cech towarów koniecznych dla przyjęcia ich legalnego pochodzenia.

Tymczasem dostarczane mu części samochodowe takowych cech nie posiadały, o czym świadczy nie tylko treść protokołów oględzin części znalezionych podczas przeszukania nieruchomości oskarżonego, ale i informacje wynikające z wyjaśnień oskarżonego A. S..

Otóż osk. A. S. podał jednoznacznie, że jak skradzione samochody były rozbierane na części, to większość szła do B. – J. (a zatem do oskarżonego A. K.) po bardzo niskich cenach, przy czym załatwiał to L., który nadto usuwał numery silników i skrzyń biegów (k. 11712 – 11714 t. 66).

Przypomniane poprawnie poczynione ustalenia faktyczne, będące rezultatem oceny dowodów przeprowadzonej właściwie przez sąd orzekający, dały w przedmiotowej sprawie pewną podstawę do przyjęcia po stronie oskarżonego sprawstwa czynów z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wiedza oskarżonego A. K. o pochodzeniu części samochodowych z kradzieży wespół ze skalą i długim czasem dostaw tychże części, w sposób niebudzący wątpliwości świadczą i o tym, że oskarżony A. K. prowadząc przypisaną mu działalność musiał mieć świadomość i tego, że jest ona elementem poczynania zorganizowanej grupy przestępczej, co w rezultacie trafnie doprowadziło do przyjęcia odpowiedzialności A. K. i za występki z art. 258 § 1 k.k.

Przechodząc do podniesionego przez skarżącego zarzutu rażącej niewspółmierności kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu A. K., i ten zarzut oceniono jako bezzasadny.

Aby uznać, że kara wymierzona sprawcy jest rażąco surowa, stwierdzić trzeba, że zachodzi wyraźna i nie dająca się zaakceptować różnica pomiędzy karą wymierzoną a tą, którą należałoby orzec przy poprawnym zastosowaniu wszystkich dyrektyw wymiaru kary.

W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zaistniała, choć krytycznie ocenić należy pogląd sądu orzekającego zawarty w motywach wyroku, że okolicznością obciążającą dla oskarżonego A. K. jest to, że nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu przestępstw (str. 135 uzasadnienia), co wszakże było skorzystaniem przez oskarżonego z przysługujących mu uprawnień procesowych.

Pomimo tej uwagi stwierdzić trzeba, że wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego wynikający z wyjątkowo szerokiej skali przestępczej działalności prowadzonej w sposób wręcz zawodowy na przestrzeni długiego czasu i w ramach grupy przestępczej, wymagał wymierzenia adekwatnej do tych okoliczności kary izolacyjnej.

Podkreślenia wymaga, że bez działań oskarżonego A. K. czerpiącego pokaźne zyski z przestępczej działalności i zapewniającego zbyt na części z kradzionych samochodów, nie byłoby możliwe tak szerokie rozwinięcie całego przestępczego procederu, obejmującego wszystkie etapy – od kradzieży wytypowanych pojazdów, poprzez ich rozebranie na części a skończywszy na ich dostawie stałemu paserowi.

Kara wymierzona oskarżonemu A. K. – odnosząc się do racji ujętych w motywach apelacji – nie odbiega od kar wymierzonych innym oskarżonym zaangażowanym w przedmiotowy proceder, przy czym wbrew zdaniu skarżącego oskarżony ten był osobą uprzednio karaną.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy w części dotyczącej oskarżonego A. K..

Jako bezzasadne ocenić należało i zarzuty apelacji obrońcy **oskarżonego S. M.**

Otóż sąd orzekający przeprowadził w przedmiocie czynów zarzuconych temu oskarżonemu wyczerpujące postępowanie dowodowe, obejmujące i przesłuchanie świadka W. P. – u którego to świadka oskarżony S. M. przebywał w czasie gdy dokonano uzgodnionej z oskarżonym A. S. fikcyjnej kradzieży samochodu.

Pogląd wyrażony w motywach zaskarżonego wyroku, że świadek ten nie wiedział o uzgodnieniach pomiędzy oskarżonymi A. S. i S. M. i co za tym idzie mógł „dać się zwieść” twierdzeniom S. M. (str. 66 – 67, 145-148 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji), w niczym nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów zakreślone zasadą z art. 7 k.p.k. a skarżący, poza ponownym zaprezentowaniem wersji osk. S. M., nie przedstawił okoliczności czyniących ocenę wyrażoną przez sąd orzekający sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania bądź doświadczeniem życiowym.

Podobnie rzecz przedstawia się z poddanym przez skarżącego krytyce stwierdzeniem sądu orzekającego, że o uzgodnieniu kradzieży świadczy fakt dokonania jej sprzed mieszkania W. P., co wszakże w uzasadnieniu wyroku zostało dalej logicznie umotywowane zamiarem ograniczenia podejrzeń organów ścigania i towarzystwa ubezpieczeniowego (str. 67 uzasadnienia wyroku).

Oskarżony A. S. na rozprawie konsekwentnie podtrzymał szczegółową wersję zdarzeń którą ujawnił w toku śledztwa (k. 76 – 77), czyniąc to będąc i konfrontowany z oskarżonym S. M. (k. 12823, 12824-12825 t. 64).

Znaczące jest, że świadek W. P. w swych zeznaniach nic nie wspomniał o tym, aby A. S. dzwonił do niego z propozycją zwrotu auta skradzionego S. M. (zeznania W. P. k. 12447 t. 62, 13047 -13048 t. 65), co sprzeczne jest z wyjaśnieniami oskarżonego S. M. twierdzącego, że oskarżony A. S. najpierw zadzwonił z taką propozycją właśnie do jego kolegi W. P. (k.11609 -11610 t. 58), przy czym podkreślić trzeba, że oskarżony A. S. niezmiennie zaprzeczał aby takie rozmowy z kimkolwiek prowadził.

Odnosnie ewentualnych motywów jakie miały kierować oskarżonym A. S., zdaniem skarżącego złośliwie pomawiającym oskarżonego S. M. o dokonanie w rzeczywistości niepopelnionego przestępstwa, to choć istotnie świadek W. P. podał, że A. S. o coś pokłócił się z S. M. (k.13048 t.65), a i świadek S. S. zeznał o nieporozumieniach między tymi oskarżonymi (k.12825 t. 64), to jeśli nawet przyjąć, że takowe nieporozumienia istniały pomiędzy A. S. i S. M., to jednak nie można z tego wyprowadzać prostego wniosku o niewiarygodności wyjaśnień A. S., jakże szczegółowo i konsekwentnie opisującego działalność prowadzoną wspólnie z S. M..

Z tych zatem względów, a próbując kwalifikację prawną czynów oskarżonego S. M. przyjętą w zaskarżonym wyroku i nie dopatrując się rażącej surowości wymierzonych mu kar grzywny oraz pozbawienia wolności – tej ostatniej orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, utrzymać należało w mocy zaskarżony wyrok co do oskarżonego S. M..

Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego **T. L.** dotyczący obrazu procesowej normy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. ocenić należało jako częściowo zasadny, co doprowadziło do koniecznej zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie na osobę osk. A. S., z którym to współoskarżonym - a nie błędnie ujętym w pkt 77 wyroku współoskarżonym A. L. - oskarżony T. L. faktycznie współdziałał w popełnieniu przypisanego mu czynu.

Pozostały zarzut apelacji dotyczący obrazu normy art. 7 k.p.k. uznano za bezzasadny, efektem czego stało się zasadnicze utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy co do oskarżonego T. L. – za wyjątkiem naprowadzonej wyżej korekty.

Skarżący formułując w apelacji zarzut obrazu art. 7 k.p.k., nie wskazał na czym konkretnie w przedmiotowej sprawie polegać miałyby wykroczenie przez sąd orzekający poza granice swobodnej oceny dowodów, przy czym w uzasadnieniu apelacji ograniczono się do przytoczenia kilku orzeczeń Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach, odnoszących się do wymogów jakie spełniać musi sądowa ocena dowodów podlegająca ochronie przewidzianej w kardynalnej zasadzie z art. 7 k.p.k.

Zaznaczyć wypada, że poza ocenę sądu orzekającego nie pozostały wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do popełnienia zarzuconego mu występku – str. 72 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Odrzucenie tych wyjaśnień jako nieprzekonujących i wsparcie się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach współoskarżonego A. S., zostało w sposób niezbędny omówione przez sąd orzekający, a apelujący nie wskazał okoliczności które nakazywałyby odrzucenie wersji przedstawionej przez współoskarżonego A. S..

Brak jest wszakże jakichkolwiek danych mogących świadczyć o tym, że współoskarżony A. S. pomawiając oskarżonego T. L. mijał się z prawdą, mając na celu np. pomniejszenie swej odpowiedzialności.

Wszakże oskarżony A. S. na rozprawie jasno podał, że to on namówił T. L. do napisania oświadczenia o fikcyjnej kradzieży (k. 11713,11713v).

Z tego powodu odrzucić należało w przedmiotowej sprawie zarzut obrazu normy art. 7 k.p.k.

Jak to już na wstępie zaznaczono, jako częściowo zasadna okazała się uwaga skarżącego wskazująca na naruszenie normy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Otóż sprzecznie z trafnymi ustaleniami faktycznymi, w zaskarżonym wyroku jako osobę współdziałającą z oskarżonym T. L. ujęto zamiast A. S. innego ze współoskarżonych , a to A. L..

W zasadzie nieścisłość ta – biorąc pod uwagę tak treść aktu oskarżenia w którym wskazano na A. S. (pkt DXXI) jak i uzasadnienie zaskarżonego wyroku (str. 72 – 73) – wykazuje cechy oczywistej omyłki pisarskiej, jednak biorąc pod uwagę fakt, że dotyczy ona ważnego elementu opisu czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu T. L., wymagała odpowiedniej zmiany pkt 77 zaskarżonego wyroku.

Dla porządku zaznaczyć jeszcze wypada, że i w uzasadnieniu apelacji wkradła się omyłka polegająca na wpisaniu personaliów osoby niewystępującej w przedmiotowej sprawie, a to K. P. (str. 4 motywów środka odwoławczego).

Dodać należy , że na bazie celnych ustaleń faktycznych dokonano w rozpatrywanej sprawie stosownej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a i wymierzone mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywny, nie wykazują żadnych cech rażącej niewspółmierności.

Z tych zatem względów orzeczono jak w wyroku.

Jako bezzasadne ocenić należało zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego **K. S.**, dotyczące tak obrazu wymienionych przepisów postępowania jak i błędów w ustaleniach faktycznych.

Skarżący, sprzeciwiając się dokonanej przez sąd orzekający ocenie wyjaśnień współoskarżonych A. S. i A. L. nie wskazał w apelacji konkretnych uwag wykazujących dlaczego sądowa ocena tych wyjaśnień miałaby wykraczać poza granice

zakreślone kardynalną zasadą z art. 7 k.p.k., ograniczając się w zasadzie do przypomnienia faktu skorzystania przez oskarżonego A. S. z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 i 4 k.k.

Tymczasem obaj wymienieni współoskarżeni szczegółowo i konsekwentnie przedstawili na czym polegała przestępca działalność tak ich jak i innych oskarżonych, nie pomijając w swych relacjach okoliczności niekorzystnych dla nich samych.

I w tym przypadku zaaprobować należało racje powołane w motywach zaskarżonego wyroku (str. 150 – 151), którym to argumentom skarżący nie przeciwstawia żadnych konkretnych zarzutów, zaś sąd orzekający w toku przedmiotowego postępowania nie dopuścił się uchybień normom procesowym powołanym przez skarżącego.

Także dokonane ustalenia faktyczne nie ujawniają błędów o jakich mowa w zarzutach apelacji.

Ponieważ i kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu K. S. nie budzi zastrzeżeń, a i wymierzone mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywny nie wykazują żadnych cech rażącej niewspółmierności, zaskarżony wyrok w tej części należało utrzymać w mocy.

Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, a to z uwagi na wymierzone im kary pozbawienia wolności oraz ciężące na nich zobowiązania finansowe związane z nałożonymi obowiązkami wyrównania szkód wyrządzonych przestępczą działalnością.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Marek Charuza SSA Gwidon Jaworski